

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.
Quan vostè vullga.

El senyor García Salvador:

Gràcies, president.

Mire, ahir la Sindicatura de Comptes va presentar l'informe «Para una mejor gestión en el reconocimiento de la dependencia: auditoría operativa sobre la ordenación y prestaciones de la dependencia». En el document la sindicatura recalca que el Consell necessitarà més de 114 milions d'euros addicionals per a poder fer front als pagaments de la llei de la dependència. I cal afegir que no compte amb els 240 milions d'euros que falten per retornar d'ofici al copagament que s'està cobrant il·legalment des del 2013, o siga, que estan quedant curts.

La pregunta és: ¿com van a fer front a esta situació tenint en compte la mancança de recursos que té la comunitat? I ja que estem en to místic i evangèlic, a vore què me contesta perquè, com diu San Juan: «Ver y creer como Santo Tomás». *(Aplaudiments)*

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Com que la qüestió de creure no és vore, perquè si un veu, ja no necessita creure, ¿veritat?, perquè ja ho ha confirmat... Mire, nosaltres estem treballant en llevar-nos el tapó que ens va deixar el Partit Popular de persones en situació de dependència: més de quaranta-quatre mil persones, quasi quaranta-cinc mil, que són xifres que s'havien amagat per part del Partit Popular; 14.000 persones –ara, 13.200, des que governa el govern del botànic– amb renda garantida de ciutadania que necessiten, efectivament, un pressupost per a fer front.

En quin sentit estem treballant? Òbviament, probablement en un any no mos ho puguem llevar de damunt, entre d'altres coses perquè, encara que tinguérem els diners, com esta administració té manca de personal, tampoc podríem tramitar els expedients per a fer front, perquè falta personal, perquè ens hem trobat els serveis territorials sense ordinadors operatius i sense personal per atendre l'emergència social. Però no dubte, i en pocs dies tindrem el pressupost i podrem fer públiques les xifres, que l'augment serà substancial, tant per atendre persones en situació de dependència com per atendre persones en emergència social. I aixina vostè podrà ficar les mans, els dits com Santo Tomás, en la llaga i podrà veure i creure.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Continuem en el torn de preguntes. Ara per la pregunta al Consell que formula el síndic del Grup Podemos, senyor Antonio Montiel, per un temps màxim el seu partit de cinc minuts.

El senyor Montiel Márquez:

Gràcies.

El senyor president:

Quan vostè vullga.

El senyor Montiel Márquez:

Molt bé.

Senyor president, la corrupció continua sent una de les principals preocupacions dels valencians i de les valencianes, com acrediten els sondejos més recents.

La corrupció a la nostra comunitat ha sigut un problema estructural que ha llevat recursos i ha possibilitat el creixement il·lícit d'uns pocs, ha perjudicat la nostra economia i ha contribuït a augmentar l'atur, una altra de les grans preocupacions.

Jo vull preguntar-li si el Consell que vostè presidix es compromet a combatre la corrupció fins al punt inclús de personar-se com acusació popular en causes penals on La Generalitat no conste inicialment com a perjudicat directe.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies.
President del Consell.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, president.
Moltes gràcies, senyor Montiel.

Coincidisc amb la valoració que vostè fa del que significa la corrupció. La corrupció és sense dubte el càncer de la democràcia, la corrupció ens fereix a tots moralment i la corrupció, a més a més, acaba tacant tot el sistema i ha acabat tacant les pròpies institucions. Per tant, tot el que fem per acabar per sempre amb la corrupció serà poc.

Es veritat que a més moltes vegades ho hem plantejar, no és només una qüestió moral, que ho és, és una qüestió ètica, que ho és, una qüestió democràtica, que ho és, i és que a més a més, com vostè feia referència, és també una qüestió que ha de vore molt amb l'economia, amb el treball. Els recursos que finalment s'estan dedicant, s'han malbaratats, eixos recursos no han arribat a l'economia real. L'economia mes a mes patix molt les qüestions que han de vore la corrupció, perquè fins i tot hi han empreses beneficiàries i empreses perjudicades, perquè s'altera la competència. Hi ha molta gent que diu que és molt liberal, però a l'hora de la veritat no li agrada competir, i sempre vol competir amb un poquet més d'afavoriment.

Per tant, efectivament, és fonamental i és fonamental també per a l'ocupació, tot el volum de negoci d'empreses que ha estat distret, ha significat que finalment també hi haja menys ocupació.

I sobre la imatge de la comunitat que li vaig a dir. I vostè sap perfectament que al final això, eixa hipoteca, eixa mala fama acaba deteriorant molt la Comunitat Valenciana. I això el que ha passat. El que ha passat és que fins ara, i fins i tot quan anem a parlar del finançament autonòmic o quan estem parlant d'altres qüestions, el que diuen molt cínicament, sí, això, alguns en Madrid és dir..., home!, vosaltres si més haguéreu tingut, encara haguéreu robat més.

Però és veritat que això al final és una càrrega, una llosa per a tos els sectors productius que han d'anar competint en altres llocs, no només d'ací, d'Espanya, sinó també fora.

En definitiva, per tant, s'ha de prendre totes les mesures, i tal com a més nosaltres volem complir l'Acord del Botànic, volem portar-ho fins al final i volem estar en tots els àmbits estant ben forts per a combatre d'arrel esta qüestió.

La reconexió de la política passa per una política neta, *limpia*, oberta, una política on els ciutadans siguen de veritat els protagonistes.

I, per tant, ja li dic, senyor Montiel, anirem allà on pertoque per tal de defensar l'interés general dels valencians, on pertoque sense cap tipus problema. Tot el contrari, saben que ahí estarem lluitant des del Consell, però també

acceptant que qui té el paper fonamental i ens fiem, és el ministeri públic. Però en qualsevol cas arribarem fins al final.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, president.

Senyor Montiel, quan vosté vullga.

El senyor Montiel Márquez:

Gràcies, senyor president.

No esperaba menos de su respuesta porque el Acuerdo del Botánico en su eje segundo precisamente plantea la cuestión de la regeneración democrática y la lucha contra la corrupción. Y hay un apartado, que se llama «Eficacia contra la corrupción y el clientelismo». Ese apartado se desarrollará a través de la creación por esta cámara de una agencia de prevención del fraude y de la corrupción, y aprovecho para anunciarle que el Grupo Parlamentario de Podemos tiene muy avanzados los trabajos, después de múltiples reuniones con la sociedad civil, y el mes de noviembre podremos presentar una ronda de trabajo con todos los grupos parlamentarios y con el *conseller* de transparencia también para que podamos trabajar sobre ese anteproyecto que estamos redactando y que presentaremos para debate parlamentario antes de que acabe el año.

Por tanto, creo que...

El senyor president:

Un segon, senyor Montiel. Un segon, senyor Montiel.

Senyor Alfredo Castelló, a la pròxima el cridaré a l'ordre. Ha interromput a tots els oradors i estic tenint un tracte exquisit amb vosté. Però ja ha superat la meua paciència.

Senyor Montiel, disculpe, i li donaré els segons que li pertoqueuen.

Continue vosté.

El senyor Montiel Márquez:

Gràcies, senyor president.

Como le decía, en noviembre nosotros iniciaremos esa ronda con todos los grupos parlamentarios y con el *conseller* para poder preparar la creación, la proposición de ley de creación de la agencia de lucha contra el fraude y la corrupción. Pero la lucha contra el fraude y la corrupción, que tiene una tarea preventiva fundamental, no puede quedarse solamente en eso.

Y yo le hacía la pregunta porque quiero recordar un caso. El 23 de diciembre de 1997, en esta cámara, se daba un golpe de mano decisivo, un golpe militar, casi podría decir, al sistema financiero valenciano. Gracias a una propuesta de ley, un proyecto de ley del Partido Popular, se cambió el sistema de elección de los miembros de las cajas de ahorros. Y una ley impulsada por el señor Zaplana y el señor Olivas que permitió al mismo señor Olivas, apenas siete meses después de ser cesado, de terminar su mandato como presidente de La Generalitat, convertirse en presidente de Bancaja y del Banco de Valencia con los resultados que todos conocemos.

El mismo Acuerdo del Botánico, en su apartado 6, en el mismo eje, habla de evitar las puertas giratorias.

Mire, aquí se ha producido una apropiación absoluta, una perversión del sistema financiero. Y mientras se negaba el dinero a las familias y a las pequeñas y medianas empresas, mientras se destruía empleo por la falta de crédito para el sector privado, se estaba produciendo al mismo tiempo, se

estaban sentando las bases para que personas, expresidentes, de esos que decía el portavoz del Partido Popular en el debate de ayer, que aportan su granito de arena, aportando conocimiento y experiencia, de esos, como el señor Olivas, resulta que se permitieron el hacer especulación y negocios en el Caribe a costa de los ahorros de los impositores y de las trampas financieras, como las preferentes.

Ese tipo de expresidentes, ese tipo de personajes, indignos de seguir ostentando la condición, el estatuto de expresidentes, indignos de representar a la Comunidad Valenciana, son personas que ahora están en el sector privado y que parece, parece, que no sería lógico que la Generalitat valenciana se personara en el procedimiento.

Pues le digo, señor presidente, que sí. ¿Por qué? Porque, mire, el señor Olivas empezó en el año 1979, fue concejal de hacienda del Ayuntamiento de Valencia, fue presidente del IVF, del Instituto Valenciano de Finanzas, fue consejero de hacienda con el señor Zaplana, fue vicepresidente de La Generalitat, fue presidente de La Generalitat, y después..., y diez años casi secretario general del Partido Popular de la Comunidad Valenciana.

Gracias a los servicios prestados, en apenas siete meses desde su cese como presidente, se convirtió en el presidente de la ruina que acabó con nuestro sistema financiero, que acabó con Bancaja, que acabó con el Banco de Valencia y que finalmente llevó también a la ruina de la nueva institución Bankia, que presidió otro ilustre también expolítico, como el señor Rato.

Por tanto, yo creo, señor presidente, y termino, que hay que tomar las medidas necesarias, las medidas jurídicas necesarias para poder perseguir estos supuestos de corrupción, aunque se hayan producido en el ámbito privado, porque el señor Olivas nunca habría llegado a ser nada, porque no era más que un modesto abogado de Motilla del Palancar, que nunca habría llegado a alcanzar probablemente por su propio medio la presidencia de instituciones financieras tan importantes, si en esta cámara no se hubiera posibilitado el control político de nuestras cajas de ahorros.

Y, por tanto, yo creo que eso lesiona nuestra solvencia, nuestra imagen y, aunque no haya un perjuicio patrimonial directo, que ya veremos si no lo hay todavía, hay un daño terrible al sistema y a la credibilidad de los valencianos y valencianas.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Montiel.

A continuació, per a respondre, el president del Consell.

El senyor president del Consell:

Bé, moltes gràcies, senyor president.

Senyor Montiel.

Efectivament, el que passà en les caixes valencianes fou..., jo ho he dit alguna vegada i m'han dit que és exagerat, però crec que té unes conseqüències com la batalla d'Almansa, perquè la pèrdua del sistema financer i a més el robatori acompanyat ha acabat, ha acabat amb moltes expectatives de futur. Moltes empreses han caigut en este país perquè no han tingut un banc pròxim que els ha ajudat en els moments de crisi, perquè hi havia empreses bones que no han pogut aguantar la crisi perquè no han tingut ningú que els recolzara.

I això a més a més és una hipoteca que tenim per a..., no se sap per a quant, potser per a sempre malauradament.

Per tant, el que se va fer aquell dia que se va decidir acabar amb en el sistema financer valencià va ser terrible, i

efectivament, a més a més, ningú podia pensar que no només era ja roïn la *partidització* de les caixes, sinó que a més anava a acabar com ha acabat, en Rato, *el jefe del milagro español*, i en Olivas, *el milagro valenciano*. Bé, ja hem vist que efectivament el resultat ha sigut nefast. I li vull dir que si hi ha alguna possibilitat per part de La Generalitat d'estar allà on pertoque per defensar els euros dels valencians i de les valencianes, estarem, estarem, no li càpia el menor dubte.

També li vull dir una cosa: efectivament nosaltres tenim una línia dins de l'advocacia de La Generalitat d'intentar recuperar tots els diners que han sostret als valencians, que han robat als valencians.

I ja hem aconseguit una bona notícia, ja hem aconseguit esta setmana passada els ho vam dir, 200.000 euros del cas Blasco, sí senyor, del cas Blasco, no del cas Cooperació, del cas Blasco, 200.000 euros que tornaran a La Generalitat i que l'any que ve el conseller de cooperació tindrà 200.000 euros més per a dedicar a allò on s'hagueren hagut de dedicar (*aplaudiments*) sempre.

Efectivament, en estos moments La Generalitat està personada en el cas Blasco, està personada també a EMARSA i al cas Nòos. I donarem informació de tot ells. Tenint en compte que per a nosaltres, que creiem en l'estat de dret, pensem que qui ha de tindre tot el suport i ho està fent extraordinàriament bé, sobretot la fiscalia anticorrupció, és la fiscalia, és el ministeri públic. (*Aplaudiments*) És el ministeri públic qui ha de tindre sobretot el pes de la responsabilitat.

Estem també estudiant en estos moments com podem fins i tot personar-nos en alguns casos. Efectivament, Valmor, Aido, que estan afectant directament els interessos dels valencians, i sense dubte eixe gran cas que ha sigut el cas de la corrupció del Partit Popular, que és el cas Gürtel, i on puguem lluitarem per defensar l'interés dels valencians i recuperar fins l'últim euro. Perquè la responsabilitat nostra és eixa.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, president.

El senyor Torres García:

S'ha nomenat el senyor Olivas, i és curiós que ahir en la defensa dels molts honorables ningú fera referència al senyor Olivas; un senyor que, igual que Rato, com podem, amb eixos representants, tant ací, quan va ser conseller d'economia, i el senyor Rato, ministre d'economia, com podien créixer eixos *brotos verdes* que tant el Partit Popular s'afanya a dir que van creixent, si per on passen i tot el que toquen, tot el que toquen ho destrueixen. (*Veus*)

Senyories, crec que és important recordar, recordar aquell any 1997 en què es van carregar el sistema financer valencià i aquella llei que es va aprovar baix el dictamen de Zaplana, i redactat per Zaplana i executada pel senyor Olivas, que va permetre que tinguérem una de les portes giratòries més vergonyoses del que ha viscut el poble valencià en els últims anys, que va acabar amb el senyor Olivas com a president de Bancaixa i del Banc de València.

Senyors del Consell, m'agradaria que s'expressaren i que ens digueren si són conscients del que va passar aquell any i tot el que ha suposat per a l'economia, per al poble valencià a dia de hui.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Torres.

No sé si hi ha una pregunta molt directa, una valoració?

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Som molts conscients i no se queda curt quan el president de La Generalitat compara la caiguda de les caixes d'estalvi amb la batalla d'Almansa, ho dic de veritat. No estic per fer ampul·lositat historicista. És que perdre la banca de proximitat en un món de microempreses i d'empreses menudes és absolutament apocalíptic, com està passant, com està passant, que resulta que per anar a la Castellana o anar a Sabadell o anar a Barcelona, etcètera, només tenen entrada clara les grans empreses. Però el nostre teixit productiu és un teixit productiu molt diferent i la banca de proximitat ací, com en Itàlia, com en tants altres llocs, ha sigut una peça bàsica en la reindustrialització i en la possibilitat de mirar cap endavant.

Per tant, no dubte que som molts conscients i per això estem fent el que podem a través de l'IVF i altres possibilitats, per tal de recuperar per a la pime i per a la microempresa anar una miqueta més enllà del que va el mercat, com ja vàrem explicar, com ja va explicar el senyor Illueca al respecte, anar una miqueta més enllà en el mercat. Perquè el mercat en este moment està òbviament posant al final de la cua el sistema empresarial de la microempresa i de l'empresa petita i mitjana, que és la que caracteritza la nostra activitat. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Gràcies, senyor conseller.
Senyor Torres.

El senyor Torres García:

Gràcies per la resposta.

Crec que és important recordar i fer memòria que no hem de caure en els mateixos errors que s'han comés en el passat. I recordar que si no haguera sigut pels vots del Partit Socialista aquella llei no haguera sigut aprovada. Una llei que era innecessària i que l'únic que va aconseguir va ser augmentar la ràtio de polítics dintre dels consells d'administració de les caixes d'estalvi. Una caixa d'estalvi, en Bancaixa i en el Banc de València, en la qual el mateix partit socialista va votar a favor que el senyor Olivas fóra president dos vegades i per unanimitat.

Senyories, considere que és important que la ciutadania participe molt més en la política, sobretot per recordar i fer memòria que no caiguem en aquestos errors. Jo crec que des de Podemos sempre hem insistit en estes qüestions i anem a lluitar perquè no hi hagen més portes giratòries, perquè els molts honorables i els honorables que hagen de llevar-se els càrrecs i els beneficis de les prebendes es lleven i que no embruten més aquesta cambra i que es convertisquen en la vergonya del poble valencià.

I, a més, crec que és important que apostem per eixa agència contra el frau i la corrupció perquè puga emetre informes perquè estes coses no puguen tornar a passar.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Torres.

No hi ha pregunta en concret. Esta sessió és per a repreguntar o aprofundir en la pregunta general. Però jo no sé si el Consell vol fer alguna valoració.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Ja ho crec que puc fer una valoració.

Miren, lleis paregudes hi han hagut en altres llocs d'Espanya, per exemple en el País Basc. I les caixes basques han passat per la crisi d'una manera molt honorable.

Què ha passat ací? Ací no només hi hagut un procés de politització excessiva dels consells d'administracions, hi ha hagut una utilització malèvola, sectària d'això a favor dels interessos no generals i dels interessos particulars. És a dir, són dos passos els que s'han donat ací i en altres llocs i per això hem acabat com hem acabat. Una situació que, com vosté diu molt bé, no ha de tornar a passar, perquè difícilment passarà si no recuperem alguna cosa del sistema bancari valencià, del sistema de caixes d'estalvi.

Però, en qualsevol cas, ha sigut una doble utilització malèvola del poder democràtic que estes Corts poden donar per a la gestió financera o econòmica del nostre país.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Amb això finalitzem el punt deu de l'ordre del dia. Ens queden quatre punts, les quatre PNL, la del Grup Socialista, la del Grup Compromís, Podemos i Ciudadanos.

Per tant, anem al punt 14 de l'ordre del dia. Agraïm al Consell la seua presència i els convidem a que continuen amb nosaltres si no tenen altres obligacions. Ara anem a passar a uns punts més parlamentaris i, per tant, agraïm la presència del president del Consell i el seu govern.

Proposició no de llei de tramitació especial d'urgència sobre l'alumnat d'universitats privades en centres públics sanitaris, presentada pel Grup Parlamentari Socialista (RE número 2.764, BOC número 20)

El senyor president:

El següent punt serà el punt 14, que és la presa en consideració de la Proposició no llei de tramitació especial d'urgència sobre l'alumnat d'universitats privades en centres públics sanitaris.

Per a substanciar este punt li donem la paraula a l'il·lustre diputat Ignacio Subías.

El senyor Subías Ruiz de Villa:

Señora presidenta.

Señoras y señores diputados.

Buenos días.

Podría comenzar en estos momentos diciendo «decíamos ayer» y no por petulancia sino por cumplimiento de compromiso. Hace meses presentábamos en esta misma tribuna una proposición no de ley en el mismo sentido que hoy vamos a defender. Decíamos entonces que espera del sentido común y de la defensa de la docencia y la formación pública el que aprobaran esta propuesta. Pero también avisábamos «si ustedes no lo hacen, evidentemente, dentro de unos meses, y como consecuencia del cambio que se va a producir en esta comunidad, volveremos a presentarla». Y hoy, con un gobierno diferente, hoy con un gobierno de progreso, hoy con un gobierno que defiende los intereses generales y los intereses públicos, volvemos a presentarla, nueve meses después. (*Aplaudiments*)

Ustedes han favorecido intereses que nada tienen que ver con el interés general, ni docente, ni formativo. Mientras han ahogado a las universidades públicas con impagos,

con infrafinanciación, con deuda, en cambio han sido absolutamente permisivos con las universidades privadas, que han crecido como hongos, sin ningún tipo de control y ningún tipo de planificación, lo cual no tiene ningún sentido.

Todos sabemos que para entrar en una facultad de medicina o una escuela de enfermería públicas se necesita una media alta, muy alta. Y todos sabemos que en los centros privados los mecanismos de acceso se tienen en cuenta otro tipo de condicionamientos, recursos personales, es decir, que tengan capacidad económica para poder pagarlo y otros temas, también, como son acomodo ideológico.

Pero, miren, al final todos, los de la pública y los de la privada, seis años en medicina, cuatro años en enfermería, tienen que hacer prácticas y esas prácticas las hacen fundamentalmente en centros públicos, centros de salud y hospitales públicos.

Ya en la ley de salud de la Comunidad Valenciana que ustedes aprobaron en 2014, y que espero que más bien temprano que tarde se modifique y que espero, que más bien temprano que tarde, sino se derogue, avisábamos y por lo tanto realizábamos enmiendas sobre la posible masificación de los centros que podían afectar a la calidad de la enseñanza y también alterar en muchas ocasiones la calidad de la atención.

Hoy volvemos a incidir en un tema que nos preocupa, que nos preocupa al Partido Socialista, evidentemente, pero, mire, que preocupa también a las universidades públicas, que preocupa a las facultades de medicina y enfermería públicas y que preocupa a los profesionales de la pública.

El incremento de las universidades privadas lleva un incremento de solicitudes por parte de las mismas para realizar sus alumnos prácticas en centros públicos. ¿Y cómo funciona esto? Me imagino lo sabrán la mayoría, pero por si acaso. La *conselleria* firma diversos convenios en el ámbito de ciencias de la salud, tanto con universidades públicas como, actualmente, también, con las privadas.

Los convenios tienen su base en el Real decreto 1.588/1986, si bien la aplicación de dicho real decreto a las prácticas de los alumnos de universidades privadas en centros públicos ha suscitado dudas jurídicas.

En los conciertos existe una comisión mixta que debe hacer un seguimiento y velar la aplicación de los mismos. Y, asimismo, en dicho concierto, se prevé por unas plazas vinculadas, que se consideran como único puesto de trabajo y solo requieren el reconocimiento de compatibilidad para el ejercicio de otra actividad distinta, y los profesores asociados, que son contratados por la universidad de entre el personal que ocupa plaza asistencial en la institución sanitaria concertada.

Asimismo, el plan Bolonia supone la necesidad de un incremento en las prácticas, en general en las carreras, y específicamente en medicina y en enfermería. Es evidente que es necesario realizar un estudio previo de la capacidad docente de los centros públicos en los que se desarrollan las prácticas con la finalidad de ordenarlas sin que esto pueda perjudicar, por una parte a la asistencia sanitaria en los centros públicos y, por otra, a la calidad de las propias prácticas.

Es necesario este estudio en relación con las universidades privadas, que no se ha realizado. De hecho, en la legislatura anterior yo les pregunté a ustedes y la respuesta fue, como siempre, lamentablemente, el silencio. Ha sido evidente la actitud permisiva de ustedes y facilitadora del anterior gobierno con todo lo que suponía la privatización, con todo, incluido con las universidades privadas.

Por ello se hace imprescindible que, a la hora de firmar convenios, exista una cláusula en la que se condicione de manera expresa la realización de las prácticas a la capacidad